

Ισραήλ - Παλαιστίνη, η Λύση των Δύο Ανεξαρτήτων Κρατών.

Γράφει ο Αντιστράτηγος ε.α. Ιωάννης Κρασσάς.

«Συναίνεση σημαίνει ότι όλοι συμφωνούν να δηλώσουν ομαδικά, αυτό που κανένας δεν πιστεύει ατομικά». Αμπά Έμπαν[1915-2002(Abba Eban)], Ισραηλινός Διπλωμάτης.

Ο Πόλεμος μεταξύ Ισραήλ και Χαμάς διανύει την 45^η ημέρα και παρά τις εκκλήσεις της διεθνούς κοινότητας, κανείς από τους αντιμαχόμενους δεν φαίνεται να επιθυμεί τη κατάπαυση του πυρός. Η δημιουργία δύο ανεξαρτήτων κρατών προτείνεται από πολλούς ως η μόνη διέξοδος από τον αιματηρό κύκλο βίας που ξεκίνησε πριν 75 χρόνια. Πόσο εφικτή είναι σήμερα αυτή η λύση;

Η Παραίτηση του Κρέγκ Μόκχιμπερ.

Την 28^η Οκτωβρίου 2023, ο Αμερικανός δικηγόρος Κρέγκ Μόκχιμπερ^[1](ΗΠΑ 1960-) παραιτήθηκε από τη θέση του διευθυντού του Γραφείου της Ύπατης Αρμοστείας του ΟΗΕ για τα ανθρώπινα δικαιώματα στη Νέα Υόρκη. Στην τετρασέλιδη επιστολή παραίτησεως του προς τον Βόλκερ Τούρκ^[2][Αυστρία 1965-(Υπατος Αρμοστής του ΟΗΕ για τα ανθρώπινα δικαιώματα στην Γενεύη)], ανέφερε ότι ο ΟΗΕ απέτυχε να αποτρέψει τις απώλειες αμάχων από τη στρατιωτική επέμβαση του Ισραήλ στη Γάζα, οι οποίες έχουν λάβει χαρακτήρα γενοκτονίας. Επεσήμανε επίσης ότι, «Το

ιερό σύνθημα της λύσεως των δύο κρατών έχει καταλήξει σ' ένα κοινά αποδεκτό αστείο στους διαδρόμους του ΟΗΕ, τόσο για την απόλυτη αδυναμία εφαρμογής του, όσο για την πλήρη αποτυχία του να απολογηθεί (για την καταπάτηση) των αναφαίρετων ανθρωπίνων δικαιωμάτων του παλαιστινιακού λαού, (The mantra of the “two-state solution” has become an open joke in the corridors of the UN, both for its utter impossibility in fact, and for its total failure to account for the inalienable human rights of the Palestinian people)».

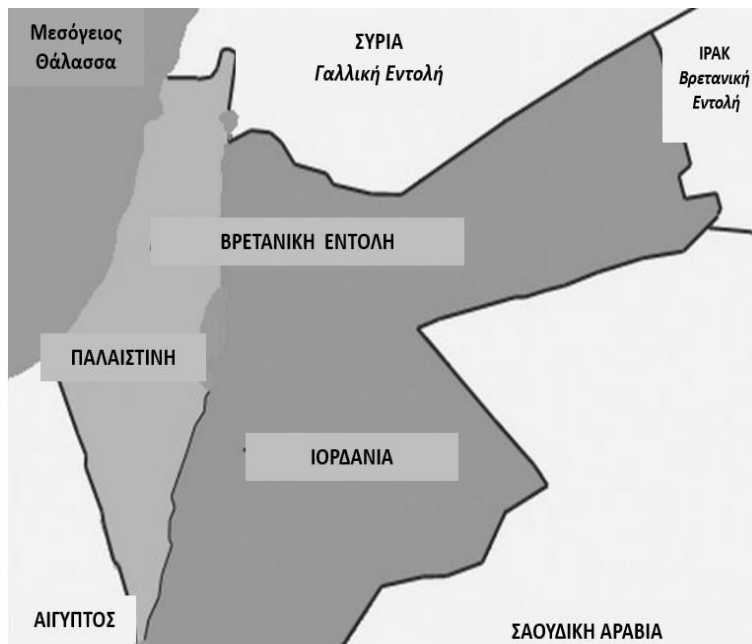
Η Διερεύνηση του Προβλήματος.

Στην πολιτική, αλλά και στη ζωή γενικότερα, όλα κρίνονται εκ του αποτελέσματος και όχι εκ της προθέσεως. Η ίδρυση ενός ανεξάρτητου Παλαιστινιακού κράτους προβάλλει ως η μόνη λύση για να σταματήσει ο φαύλος κύκλος της αιματοχυσίας, η οποία όμως μέχρι τώρα δεν έχει καταστεί αποδεκτή από αμφοτέρους τους αντιμαχόμενους. Ο πρώην Πρωθυπουργός του Ισραήλ Σιμόν Πέρεζ^[3] (1923-2016) είπε: «Εάν ένα πρόβλημα δεν έχει λύση, ίσως δεν είναι πρόβλημα, αλλά ένα δεδομένο που δεν χρειάζεται να λυθεί, αλλά να αντιμετωπισθεί με το καιρό». Το 1993 ο Πέρεζ, ως Υπουργός Εξωτερικών, έπαιξε πρωταγωνιστικό ρόλο στις συνομιλίες του Όσλο για τη δημιουργία ενός ανεξάρτητου παλαιστινιακού κράτους. Για τη συμβολή του στη συμφωνία τού απονεμήθηκε το Νόμπελ Ειρήνης το 1994, το οποίο μοιράστηκε μαζί με τους Γιτζάκ Ραμπιν^[4] και Γιασέρ Αραφάτ^[5]. Οι ευκαιρίες για την επίλυση του προβλήματος υπήρξαν, αλλά δεν αξιοποιήθηκαν κυρίως λόγω της ανθρωπίνης πλεονεξίας και της αδυναμίας κατανοήσεως των δεδομένων. Η ιστορία βρίθει παρόμοιων παραδειγμάτων, την οποία δυστυχώς αγνοούμε προς επιβεβαίωση του γνωμικού, «Ο έξυπνος μαθαίνει από τα λάθη των άλλων, ενώ ο βλάκας από τα δικά του».

Η Ιστορία.

Το 1917, ο Υπουργός Εξωτερικών του Ηνωμένου Βασιλείου Λόρδος Άρθουρ Μπαλφούρ^[6] δημοσιοποίησε την διακήρυξη του, με την οποία υποστήριζε την ίδρυση μιας εβραϊκής πατρίδος στη Παλαιστίνη (δεν αναφέρθηκε σε κράτος), χωρίς να θίγονται τα δικαιώματα των Αράβων της περιοχής. Ο Χουσεΐν Σαρίφ^[7], ο ηγέτης των Αράβων κατά την διάρκεια του Α΄ Παγκοσμίου Πολέμου, συμφώνησε με την επιστροφή των Εβραίων στη Παλαιστίνη. Μετά τη λήξη του πολέμου, κατόπιν «εντολής» της Κοινω-

νίας των Εθνών(ΚΤΕ)[8], η Παλαιστίνη έπαυσε να τελεί υπό Οθωμανική και περιήλθε υπό Βρετανική κυριαρχία, η οποία κλήθηκε να εφαρμόσει μεταξύ άλλων και τη «Διακήρυξη του Μπαλφούρ». Ο εβραϊκός πληθυσμός ανέρχονταν τότε σε 85.000, αλλά το προσκλητήριο για την επιστροφή στη πατρώα γη είχε κοινοποιηθεί. Τότε ήταν που ξεκίνησαν και οι πρώτες συγκρούσεις μεταξύ των δύο εθνοτήτων.

Η Παλαιστίνη υπό Βρετανική Εντολή(1920-1947).

Το Ψήφισμα του ΟΗΕ του 1947.

Το 1937 τέθηκε για πρώτη φορά η λύση των δύο κρατών, όταν οι Βρετανοί συνειδητοποίησαν ότι δεν υπήρχε περίπτωση οι Εβραίοι και οι Παλαιστίνιοι να συνυπάρξουν ποτέ "εν ειρήνη". Το 1947 στο ίδιο συμπέρασμα κατέληξε και η Επιτροπή του ΟΗΕ που στάλθηκε για την διερεύνηση της καταστάσεως. Την 29^η Νοεμβρίου 1947, ο ΟΗΕ κοινοποίησε το υπ' αριθμό 181 ψήφισμά του, με το οποίο πρότεινε τη δημιουργία δυο ανεξαρτήτων επικρατειών. Σύμφωνα με την απόφαση του ΟΗΕ το 55% της σημερινής εκτάσεως του Ισραήλ παραχωρούνταν στους Εβραίους κάτοικους και το 45% στους Παλαιστίνιους. Σε σύνολο 1.930.000 κατοίκων οι Εβραίοι ήσαν 630.000(32/%) Τόσο οι Παλαιστίνιοι, όσο και ο Αραβικός κόσμος αντιτάχθηκαν στη προτεινόμενη λύση. Η πρόταση του ΟΗΕ ήταν η μεγαλύτερη ΕΥΚΑΙΡΙΑ για τη λύση των δύο κρατών, την οποία οι Παλαιστίνιοι αφρόνως πέταξαν στο καλάθι των αχρηστών. Η κάθε μετέπειτα πρόταση ήταν χειρότερη από τη προηγούμενη. Το Παλαιστινιακό σ' αυτό

το θέμα μοιάζει με το Κυπριακό. Από τότε μέχρι σήμερα διεξήχθησαν 4 μεγάλες πολεμικές αναμετρήσεις.

Ψήφισμα 181/1947 ΟΗΕ.

Οι Πόλεμοι.

Ο Πόλεμος της Ανεξαρτησίας.

Στις 14 Μαΐου του 1948, ο Μπεν Γκουριόν^[9], μέτεπειτα πρωθυπουργός, ανακήρυξε μονομερώς την ίδρυση του κράτους του Ισραήλ, το οποίο αναγνώρισαν πρώτες οι ΗΠΑ, ενώ οι χώρες του Ανατολικού Μπλοκ δεν αντέδρασαν στην εξαγγελία. Την επομένη της διακοινώσεως του Γκουριόν, οι στρατοί της Αιγύπτου, της Ιορδανίας, του Ιράκ, της Συρίας και του Λιβάνου, συνεπικουρούμενοι από τη Σαουδική Αραβία, τη Τυνησία και το Μαρόκο επιτέθηκαν κατά των Ισραηλινών. Η 15^η Νοεμβρίου 1948 αποτελεί την ημερομηνία ενάρξεως μιας ένοπλης αντιπαραθέσεως που διαρκεί μέχρι σήμερα. Ο πρώτος Αραβο-ισραηλινός πόλεμος διήρκεσε από τις 15 Μαΐου 1948, έως τις 13 Ιανουαρίου 1949 και έμεινε στην ιστορία, ως «Πόλεμος της Ανεξαρτησίας». Η επαναφορά της Παλαιστίνης στα όρια του 1967 τα οποία επικαλείται η Χαμάς, αφορά τη γραμμή κατάπαυσεως του πυρός του Πολέμου της Ανεξαρτησίας.

Η Κρίση του Σουέζ.

Ο επόμενος πόλεμος υπήρξε η Κρίση του Σουέζ[10] (29 Οκτωβρίου έως 7 Νοεμβρίου 1956), κατά τον οποίο ο Ισραηλινός στρατός κατέλαβε τη Χερσόνησο του Σινά, την οποία απέδωσε στην συνέχεια στην Αίγυπτο κατόπιν εντολής από το Πρόεδρο των ΗΠΑ Ντουάιτ Αϊζενχάουερ(1890-1969)[11], χωρίς κανένα αντάλλαγμα. Η κίνηση δεν εκτιμήθηκε δεόντως από τους Αιγυπτίους, οι οποίοι για να την συνειδητοποιήσουν έπρεπε να υποστούν ακόμη δύο ταπεινωτικές στρατιωτικές ήττες.

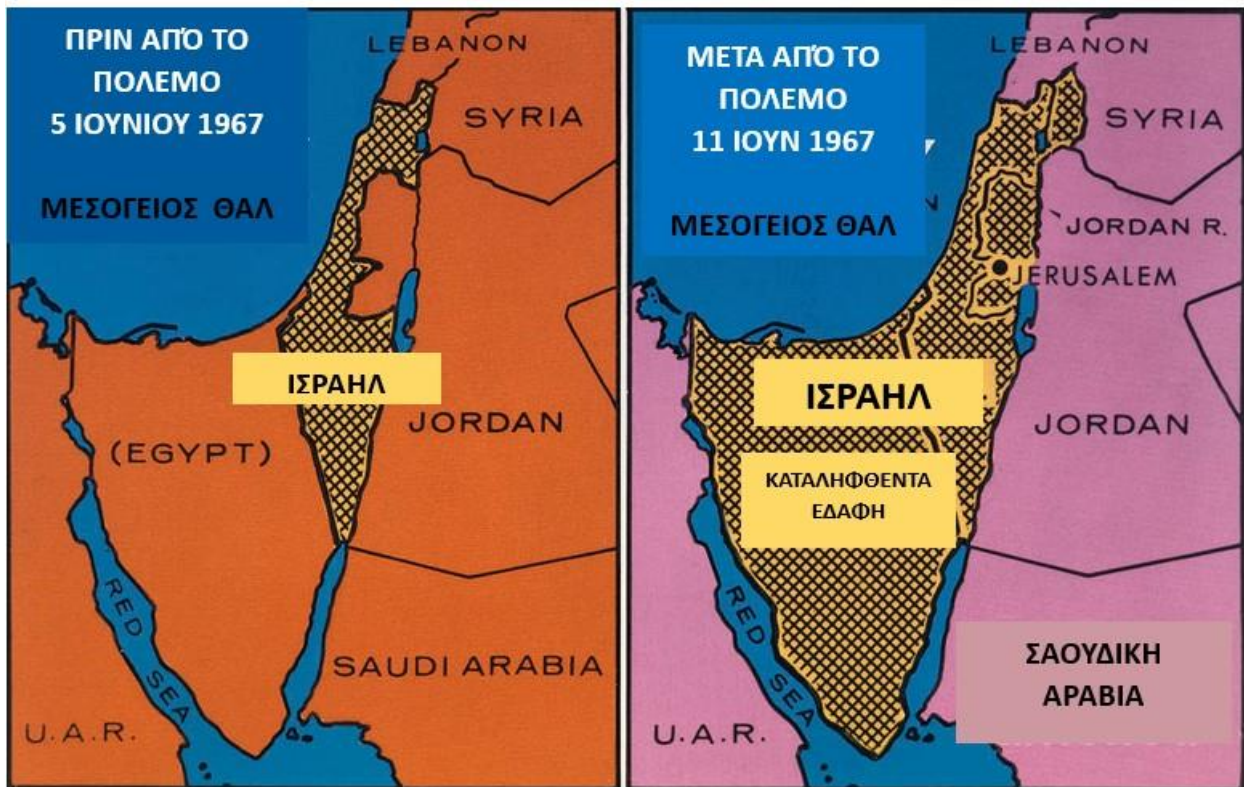

Ο Πρόεδρος των ΗΠΑ(1953-1961) Ντουάιτ Αϊζενχάουερ.

Ο Πόλεμος των 6 Ημερών[12]

Το Ισραήλ πριν το 1967 λόγω της Δυτικής όχθης, η οποία του άφηνε μια παραθαλάσσια λωρίδα μήκους 124 χλμ και πλάτους από 15 έως 50 χλμ. δεν διέθετε βάθος αμύνης. Στα βόρειο τμήμα του, τα υψώματα του Γκολάν παρείχαν σημαντικό στρατηγικό πλεονέκτημα στη Συρία. Το διάστημα από 5 έως 10 Ιουνίου 1967 το Ισραήλ πολέμησε εναντίον της

Αιγύπτου, της Συρίας, της Ιορδανίας, του Ιράκ και του Λιβάνου. Εντός έξι ημερών οι αραβικές δυνάμεις υπέστησαν επώδυνη ήττα, με αποτέλεσμα το Ισραήλ να καταλάβει εδάφη κατά 3,5 φορές μεγαλύτερα της συνολικής εκτάσεώς του: Την χερσόνησο του Σινά και την Λωρίδα της Γάζας οι οποίες ανήκαν στην Αίγυπτο, την δυτική όχθη του Ιορδάνη ποταμού σε βάρος της Ιορδανίας και τα Συριακά υψώματα του Γκολάν. Στις 22 Νοεμβρίου 1967, το Συμβούλιο Ασφαλείας των Ηνωμένων Εθνών ψήφισε ομόφωνα το ψήφισμα 242, σύμφωνα με το οποίο:

Η έκταση του Ισραήλ πριν και μετά το πόλεμο των 6 ημερών.

«Η εκπλήρωση των αρχών του Χάρτη απαιτεί την εγκαθίδρυση δίκαιης και διαρκούς ειρήνης στη Μέση Ανατολή, η οποία θα πρέπει να περιλαμβάνει την εφαρμογή και των δύο ακόλουθων αρχών: (i) Απόσυρση των ισραηλινών ενόπλων δυνάμεων από τα εδάφη που κατέλαβε κατά τη πρόσφατη σύγκρουση. (ii) Τερματισμό όλων των αξιώσεων ή εμπόλεμων καταστάσεων και σεβασμός και αναγνώριση της κυριαρχίας, της εδαφικής ακεραιότητας και της πολιτικής ανεξαρτησίας κάθε κράτους στην περιοχή και του δικαιώματός του να ζει ειρηνικά μέσα σε ασφαλή και αναγνωρισμένα σύνορα χωρίς απειλές ή πράξεις βίας». Το κείμενο δεν περιλάμβανε αναφορά για την Παλαιστίνη γι' αυτό δεν υιοθετήθηκε από την

Οργάνωση για την Απελευθέρωση της Παλαιστίνης(ΟΑΠ). Το Ισραήλ είχε κάθε λόγο να αισθάνεται ασφαλές και πολύ δύσκολα θα επέστρεφε τις κατακτηθείσες περιοχές, οι οποίες δεν καθοριζόντουσαν επακριβώς στο ψήφισμα, αλλά θα αποτελούσαν αντικείμενο διαπραγματεύσεως. Τα Αραβικά κράτη δεν επιθυμούσαν την αναγνώριση του Ισραήλ. Για την Ιορδανία υπήρξε η τελευταία φορά που συμμετείχε σε πόλεμο κατά του Ισραήλ. Ο πόλεμος του 1967 επί της ουσίας κατέστησε αδύνατη πλέον προς εφαρμογή την πρόταση του ΟΗΕ του 1947.

Ο Αραβοϊσραηλινός Πόλεμος του 1973.

Το χρονικό διάστημα από 6 έως 25 Οκτωβρίου 1973, το Ισραήλ πολέμησε εναντίον της Αιγύπτου και της Συρίας, τις οποίες ενίσχυσαν με στρατιωτικές δυνάμεις: Η Ιορδανία, το Ιράκ, η Σαουδική Αραβία, το Μαρόκο, η Λιβύη, η Τυνησία και η Κούβα. Οι ΗΠΑ υποστήριξαν το Ισραήλ, ενώ η ΕΣΣΔ(Ένωση Σοβιετικών Σοσιαλιστικών Δημοκρατιών) τις Αραβικές χώρες. Ήταν ο τέταρτος νικηφόρος πόλεμος του Ισραήλ εναντίον των Αράβων. Οι επιχειρήσεις διεξήχθησαν κυρίως στην περιοχή της διώρυγας του Σουέζ στην χερσόνησο του Σινά και στα υψώματα του Γκολάν στα σύνορα Συρίας-Ισραήλ. Οι Ισραηλινές δυνάμεις ανερχόντουσαν σε 400.000 άνδρες, υποστηριζόμενες από 1.700 άρματα μάχης, 940 πυρο-βόλα και 440 αεροσκάφη. Οι Αραβικές χώρες παράταξαν 1 εκατομμύριο άνδρες, 3.500 άρματα μάχης, 1.700 πυροβόλα, 820 αεροσκάφη και 150 πυροβολαρχίες αντιαεροπορικών πυραύλων. Οι δυνάμεις που επετέθη-σαν εναντίον του Ισραήλ, αντιστοιχούσαν με το σύνολο των ενεργών δυνάμεων του ΝΑΤΟ στην Ευρώπη. Οι Αραβικές χώρες επετέθησαν αιφνιδιαστικώς εναντίον του Ισραήλ την 6^η Οκτωβρίου 1973(Σάββατο), κατά την ημέρα του Γιομ Κιπούρ (Ημέρα Εξιλεώσεως, τη μεγαλύτερη θρησκευτική εορτή των Ιουδαίων). Το Ισραήλ υπήρξε ο μεγάλος νικητής του Αραβοϊσραηλινού πολέμου του 1973, χωρίς να αποκτήσει ωστόσο τα ανάλογα πολιτικά οφέλη. Το 1979, μετά την συμφωνία του Καμπ Ντέιβιντ[13], το Ισραήλ επέστρεψε την Χερσόνησο του Σινά στην Αίγυπτο, η οποία η ήταν η πρώτη Αραβική χώρα που αναγνώρισε το Ισραήλ. Για τα υπόλοιπα Αραβικά κράτη εξακολουθούσε να ισχύει προς το Ισραήλ η θέση με τα 4 ΟΧΙ(αναγνώριση, διαπραγμάτευση, σύναψη ειρήνης, υποχώρηση στα δικαιώματα των Παλαιστινίων). Το Ισραήλ γεννήθηκε και ανδρώθηκε μέσα από πολέμους και γνωρίζει ότι η επιβίωσή του είναι συνδεδεμένη με το αξιόμαχο των

Ενόπλων της Δυνάμεων. Επί της ουσίας το Ισραήλ είναι δομημένο να λειτουργεί σαν ένα έθνος-στρατός.

Ισραηλινό άρμα CENTURION στα υψώματα του Γκολάν.

Η Οργάνωση για την Απελευθέρωση της Παλαιστίνης(ΟΑΠ).

Το 1964 ιδρύθηκε η ΟΑΠ, και εγκαταστάθηκε στην Ιορδανία την οποία χρησιμοποιούσε ως βάση για να εξαπολύει τρομοκρατικές ενέργειες κατά του Ισραήλ. Το 1969 Γιασέρ Αραφάτ ανέλαβε αρχηγός της οργανώσεως. Τον Αύγουστο του 1971, η ΟΑΠ μετά την αποτυχία της να ελέγξει την Ιορδανία, εγκαταστάθηκε στον Λίβανο. Το 1975 ξέσπασε ο εμφύλιος πόλεμος του Λιβάνου, ο οποίος τερματίστηκε το 1982. Η ΟΑΠ αναζήτησε καταφύγιο στην Τυνησία και ο Γιασέρ Αραφάτ άρχισε να σκέφτεται τη συνεννόηση με το Ισραήλ.

Το έμβλημα της ΟΑΠ.

Η Πρώτη Ιντιφάντα, η Χαμάς και η Συμφωνία του Όσλο.

Το Δεκέμβριο του 1967, ξεκίνησε η πρώτη Ιντιφάντα(εξέγερση των Παλαιστινίων που κατοικούν στο Ισραήλ). Διήρκησε έξι χρόνια και στοίχισε τη ζωή σε 1.200 Παλαιστίνιους και 60 Ισραηλινούς στρατιωτικούς. Το 1988, ιδρύθηκε η Χαμάς(Παλαιστινιακό Ισλαμικό Κίνημα Αντιστασσεως) ως μέλος της «Μουσουλμανικής Αδελφότητας[14]». Σε αντίθεση με την Οργάνωση για την Απελευθέρωση της Παλαιστίνης, δεν αναγνωρίζει το δικαίωμα του Ισραήλ να υπάρχει στην περιοχή και έχει θέσει ως στόχο την διάλυσή του και την ίδρυση στη θέση του ενός «Ισλαμικού Κράτους».

Το έμβλημα της Χαμάς.

Το 1991, ο Πρώτος «Πόλεμος του Κόλπου[15]» άνοιξε ένα παράθυρο ευκαιρίας για τη σύναψη μιας συμφωνίας. Το 1994 στο Όσλο, ο Πρωθυπουργός του Ισραήλ Γιτζάκ Ραμπίν μαζί με τον Υπουργό Εξωτερικών Σιμόν Πέρες και τον αρχηγό της ΟΑΠ Γιασέρ Αραφάτ ξεκίνησαν μυστικές διαπραγματεύσεις. Το Σεπτέμβριο του 1993 στην Ουάσιγκτον, ο Ραμπίν και ο Αραφάτ υπέγραψαν τη «Διακήρυξη των Αρχών του Όσλο[16]». Η συμφωνία προέβλεπε τη παραχώρηση αυτοδιοικήσεως στους Παλαιστίνιους της Δυτικής Όχθης και της Γάζας, με τη προοπτική να κηρυχθούν σε πρώτο χρόνο αυτόνομες περιοχές και σε δεύτερο χρόνο θα αποτελούσαν το Ανεξάρτητο Παλαιστινιακό κράτος. Αυτή υπήρξε η δεύτερη μεγάλη ευκαιρία για την ίδρυση Ανεξάρτητου Παλαιστινιακού κράτους μετά το ψήφισμα του ΟΗΕ το 1947. Στα χρόνια που ακολούθησαν πολλοί Παλαιστίνιοι και Ισραηλινοί ήλπιζαν ότι θα μπορούσε να επιτευχθεί μεταξύ των δύο λαών μια διαρκής και δίκαιη ειρήνη. Σε καμία περίπτωση το νέο κράτος δεν θα ελάμβανε την έκταση που προβλέπονταν στο ψήφισμα του ΟΗΕ

του 1947, αλλά δημιουργούσε τις προϋποθέσεις για το τερματισμό των εχθροπραξιών. Το 1994 η Ιορδανία υπήρξε το δεύτερο κράτος που αναγνώρισε το Ισραήλ. Την 19^η Οκτωβρίου 1994 στη Χεβρώνα της Δυτικής όχθης, ο Ισραηλινός έποικος Μπαρούχ Γκολντστάιν, σκότωσε 29 Παλαιστίνιους μέσα σε τέμενος της πόλεως κατά την ώρα της προσευχής. Την 4^η Νοεμβρίου 1995 στο Τελ Αβίβ, ο Ισραηλινός ακροδεξιός Γιγκάλ Ραμίρ δολοφόνησε τον Ραμπίν, κατά τη διάρκεια μιας συναυλίας για την ειρήνη. Η Χαμάς ξεκίνησε επιθέσεις αυτοκτονίας οι οποίες στοίχισαν τη ζωή σε πολλούς Ισραηλινούς πολίτες. Μετά από όλα αυτά η πολλά υποσχόμενη συμφωνία του Όσλο απετέλεσε νεκρό γράμμα, μεταθέτοντας την ίδρυση ανεξαρτήτου Παλαιστινιακού κράτους στο απώτερο, μα πολύ στο απώτερο μέλλον.

Και Τώρα Τι;

Στα 75 χρόνια που έχουν μεσολαβήσει από την ίδρυση του κράτους του Ισραήλ, έχουν δημιουργηθεί δεδομένα που δεν μπορούν να αγνοηθούν. Εκτός των νεκρών και των καταστροφών των πολέμων, η διαφορά στην ανάπτυξη των δύο λαών είναι τεράστια. Το Ισραήλ έχει 549 δις δολάρια ΑΕΠ, ενώ η Παλαιστίνη 19 δις. Το κατά κεφαλή εισόδημα των Ισραηλινών είναι 55.000 δολάρια και των Παλαιστινίων 1.900. Περίπου μισό εκατομμύριο Ισραηλινοί έποικοι ζουν στη Δυτική Όχθη, καταπατώντας το παλαιστινιακό έδαφος. Το Ισραήλ αισθάνεται πολύ ισχυρό για παραχωρήσεις και από την πλευρά της η Παλαιστίνη νοιώθει πολύ αδικημένη και πληγωμένη.

Η Στάση των Παλαιστινίων.

Το 2006, η Χαμάς κέρδισε τις κοινοβουλευτικές εκλογές, και αντιπύσσεται ρητά σε κάθε ειρηνευτική διαδικασία της λύσεως των δύο κρατών, οπότε οι απόψεις της για το Ισραήλ δεν αποτελούν μειοψηφική θέση. Μετά την εκδίωξη από τη Γάζα της Φατάχ, εδραιώθηκε στην εξουσία και δεν διεξήγαγε εκλογές έκτοτε. Η Χαμάς δεν αποτελεί τη μόνη τρομοκρατική ομάδα. Υπάρχουν επίσης τουλάχιστον 8 καταγεγραμμένες τρομοκρατικές οργανώσεις που είναι τόσο ριζοσπαστικές όσο η Χαμάς (Η Ισλαμική Τζιχάντ, οι Επιτροπές Λαϊκής Αντίστασης κ.α.)[\[17\]](#). Ποτέ δεν ήσαν υπέρ της λύσεως των δύο κρατών, και έχουν υπονομεύσει κάθε προσπάθεια προς αυτή τη κατεύθυνση. Το Ισραήλ και η Αίγυπτος έχουν ουσιαστικά εγκλω-

βίσει 2 ,3 εκατομμύρια κατοίκους (οι μισοί από αυτούς είναι 18 ετών ή νεότεροι) σε ένα περιβάλλον φτώχειας και ανέχειας.

Διαπιστώσεις Συμπεράσματα.

Η επιστροφή στην άσκηση πολιτικής με διάλογο και διαπραγματεύσεις μεταξύ Ισραήλ και Παλαιστίνης, προϋποθέτουν:

i. Επούλωση των ανοικτών τραυμάτων και τεράστια προσπάθεια να ξεπεραστεί ο αγανάκτηση, το μίσος, και η επιθυμία αντεκδίκησης.

ii. Δομικές αλλαγές στο τρόπο διακυβερνήσεως κυρίως από την Παλαιστινιακή πλευρά στα πρότυπα λειτουργίας των δημοκρατικών πολιτευμάτων.

iii. Την αποδοχή της λογικής των συμβιβασμών και από τις δύο πλευρές προκειμένου να υπάρξει συμφωνία.

Η προσέλευση σε διάλογο χωρίς προκατάληψη και δυσπιστία συνιστά συνταγή αποτυχίας. Η πραγματικότητα έχει δείξει ότι τα δύο μέρη δεν μπορούν να συζητήσουν. Είναι προτιμότερο να αποδεχτούν ένα σχέδιο χωρίς συζητήσεις και διαβουλεύσεις, το οποίο θα τους επιβληθεί από τις ΗΠΑ και το Ιράν. Στο ενδεχόμενο που θα μπορούσαν να συμφωνήσουν οι δύο «προστάτιδες δυνάμεις» δεν θα είχε ξεσπάσει ο πόλεμος, οπότε πάλι «τείχος».

Με το πόλεμο να μαινεται στην Λωρίδα της Γάζας, η επίκληση της λύσεως των δύο κρατών μοιάζει με «όνειρο θερινής νυκτός». Την 7^η Οκτωβρίου 2023, η τρομοκρατική επίθεση της Χαμάς έβαλε το τελευταίο καρφί στο φέρετρο της ιδρύσεως ενός ανεξάρτητου παλαιστινιακού κράτους.

**Αντιστράτηγος ε.α. Ιωάννης Κρασσάς.
Νοέμβριος 2023.**

ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ.

- **ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΟΥ 20^{ου} ΑΙΩΝΟΣ**, ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΧΡΥΣΟΣ ΤΥΠΟΣ, Αθήνα 1968.
- Chaim Herzog, **Οι Αραβοϊσραηλινοί Πόλεμοι**, Εκδόσεις ΛΙΝΑΙΟΣ, Αθήνα 2011.
- Ηλεκτρονική Βιβλιοθήκη του ΟΗΕ, «Η Ιστορία του Ισραήλ».

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ.

[1] Ο Κρεγκ Μοκχίβερ[ΗΠΑ1960-(Craig Mokhiber)] είναι πρώην αξιωματούχος του ΟΗΕ για τα ανθρώπινα δικαιώματα και ειδικός στο διεθνές δίκαιο, την πολιτική και τη μεθοδολογία των ανθρωπίνων δικαιωμάτων. Το Γραφείο Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων του ΟΗΕ δήλωσε ότι ο Μόκχιμπερ πρόκειται να συνταξιοδοτηθεί την 1^η Νοεμβρίου 2023.

Ο Κρεγκ Μοκχίβερ.

[2] Ο Βόλκερ Τούρκ[1965-(Volker Türk)] είναι Αυστριακός δικηγόρος και αξιωματούχος των Ηνωμένων Εθνών. Από τον Οκτώβριο του 2022, κατέχει τη θέση του Υπατου Αρμοστή των Ηνωμένων Εθνών για τα Ανθρώπινα Δικαιώματα στη Γενεύη.

[3] Ο Σιμόν Πέρες [Πολωνία 1923-2016(Shimon Peres)] διετέλεσε δύο φορές πρωθυπουργός(1984-1986 και 1995-1997) και μία φορά Πρόεδρος[2007-2014, (9^{ος})] του Ισραήλ, κατά την διάρκεια της 70χρονης πολιτικής του σταδιοδρομίας. Κατά την αποχώρησή του από την πολιτική το

2014, ήταν ο γηραιότερος αρχηγός κράτους στο κόσμο και θεωρήθηκε ο τελευταίος σύνδεσμος με την ιδρυτική γενιά του Ισραήλ.

[4] Ο Γιτζάκ Ραμπίν [1922-1995(Yitzhak Rabin)] διετέλεσε 2 φορές πρωθυπουργός του Ισραήλ(1974-1977 και 1992). Γεννήθηκε στη Ιερουσαλήμ από Εβραίους μετανάστες από την Ανατολική Ευρώπη. Συμμετείχε στο πόλεμο της ανεξαρτησίας και στη συνέχεια εντάχθηκε στο νεοσύστατο Ισραηλινό Στρατό. Κατά το πόλεμο των 6 ημερών το 1967 ήταν Αρχηγός του Επιτελείου, ενώ το 1968 αποστρατεύτηκε με το βαθμό του Υποστράτηγου. Τοποθετήθηκε πρέσβης του Ισραήλ στην Ουάσιγκτον όπου παρέμεινε επί πενταετία και στη συνέχεια ασχολήθηκε με τη πολιτική. Το 1994 μοιράστηκε το Νόμπελ Ειρήνης με τους Σιμόν Πέρες και Γιάσερ Αραφάτ, για την υπογραφή της συμφωνίας του Όσλο. Την 4^η Νοεμβρίου του 1995, στην Ιερουσαλήμ, δολοφονήθηκε από τον Εβραίο εξτρεμιστή Γιγκάλ Αμίρ.

Ο Γιτζάκ Ραμπίν το 1948 και το 1994.

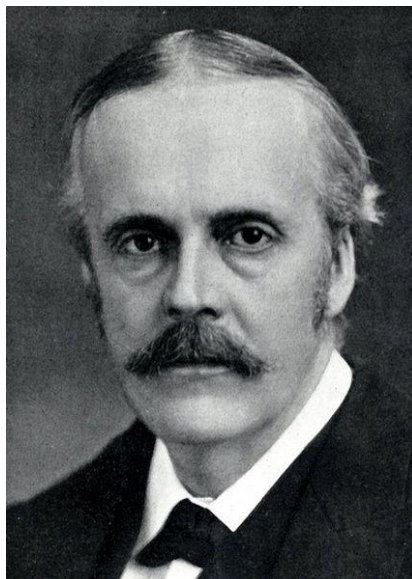
[5] Ο Γιάσερ Αραφάτ(Κάιρο 1929-Παρίσι 2004).Το 1964 ιδρύθηκε η Οργάνωση για την Απελευθέρωση της Παλαιστίνης,[PLO (Palestine

Liberation Organization)] με σκοπό να ενώσει τις διάφορες παλαιστινιακές ομάδες εναντίον της ισραηλινής κατοχής της αραβικής "Παλαιστίνης". Το 1969 ο Αραφάτ ανέλαβε αρχηγός της ΟΑΠ. Το 1994 μοιράστηκε το Νόμπελ Ειρήνης με τους Σιμόν Πέρες και Γιτζάκ Ραμπίν, για την υπογραφή της συμφωνίας του Όσλο. Ο Αραφάτ πέθανε από εγκεφαλική αιμορραγία, που προήλθε από εντερική φλεγμονή σε ηλικία 75 ετών.

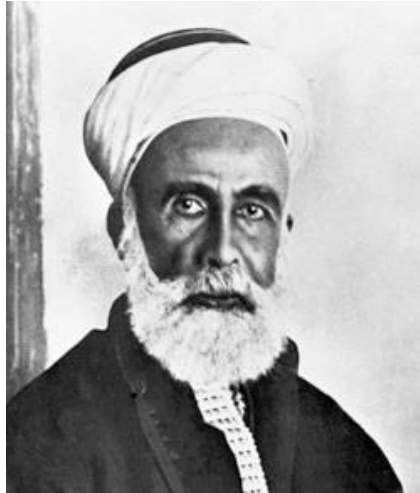
Ο Γιασέρ Αραφάτ.

[6] Ο Άρθουρ Μπαλφούρ [1848-1930 (Arthur Balfour), γνωστός και ως Λόρδος Μπαλφούρ, ήταν Βρετανός πολιτικός του συντηρητικού κόμματος. Διετέλεσε πρωθυπουργός του Ηνωμένου Βασιλείου από το 1902 έως το 1905 και Υπουργός Εξωτερικών από 1916 έως το 1920.

Ο Άρθουρ Μπαλφούρ.

[7] Ο Σαρίφ Χουσεΐν [1853-1931(Sharif Hussein) Εμίρης της Μέκκας και βασιλιάς των Αράβων, ήταν ο τελευταίος από τους Χασεμιτικούς του οίκου Σαρίφ που κυβέρνησαν τη Μέκκα, τη Μεδίνα και το Χιτζάζ σε αδιάσπαστη διαδοχή από το 1201 έως το 1925. Ο Σαρίφ Χουσεν είναι περισσότερο γνωστός για την έναρξη της Μεγάλης Αραβικής Εξέγερσης τον Ιούνιο του 1916 εναντίον του οθωμανικού στρατού.

Ο Σαρίφ Χουσεΐν.

[8] Η Κοινωνία των Εθνών[ΚτΕ, Κ.τ.Ε. (League of Nations)] ιδρύθηκε το 1920 στο Παρίσι, κατόπιν αμερικανικής πρωτοβουλίας. Στον οργανισμό συμμετείχαν 58 κράτη. Αποτέλεσε σταθμό στην εξέλιξη των διεθνών σχέσεων, καθώς υπήρξε η πρώτη προσπάθεια για την διατήρηση της ειρήνης και για τη διαβούλευση μεταξύ των κρατών σχετικά με τα προβλήματα που απασχολούν την ανθρωπότητα.

Το έμβλημα της ΚΤΕ.

[9] Ο Μπεν Γκουριόν [1886 Πολωνία-1973(Ben Gurion)]. Το 1906, ο Γκουριόν λόγω των διωγμών των Εβραίων από τις ρωσικές αρχές, μετα-

νάστευσε στην Παλαιστίνη, τμήμα τότε της Οθωμανικής αυτοκρατορίας. και κατατάχθηκε στην Εβραϊκή λεγεώνα του αγγλικού στρατού. Ο Γκουριόν ενθάρρυνε τη μαζική μετανάστευση Εβραίων στην Παλαιστίνη και εκλέχθηκε πρόεδρος του διεθνούς οργανισμού που χειριζόταν τα θέματα εγκατάστασης Εβραίων στην Παλαιστίνη. Το 1942 διαδραμάτισε καθοριστικό ρόλο στην αλλαγή πλεύσης του σιωνιστικού κινήματος διακηρύσσοντας ότι επιδίωξη του σιωνισμού ήταν πλέον όχι η δημιουργία «πατρίδας» στην Παλαιστίνη αλλά η ίδρυση εβραϊκού κράτους. Στις 14 Μαΐου 1948 ο Γκουριόν ως πρώτος, προσωρινός, πρωθυπουργός ανακήρυξε την ίδρυση του κράτους του Ισραήλ και στη συνέχεια διετέλεσε δύο φορές πρωθυπουργός του Ισραήλ (1948-1953 και 1955-1963). Παρά τους πολέμους κατόρθωσε να εφαρμόσει στη βιομηχανία και στη γεωργία πολλά από τα μεταρρυθμιστικά προγράμματα που είχε προτείνει πριν από την ίδρυση του κράτους του Ισραήλ. Τον Ιούνιο του 1963 επικαλούμενος αδιευκρίνιστους «προσωπικούς λόγους», που είχαν πιθανώς σχέση με εσωκομματικές διαμάχες εξαιτίας Αγγλοαμερικανικών παραπόνων, παραιτήθηκε από την πρωθυπουργία.

Ο Μπεν Γκουριόν.

[10] Η Κρίση του Σουέζ 29 Οκτ 1956–7 Νοε 1956 ξέσπασε αμέσως μετά την εθνικοποίηση της διώρυγας του Σουέζ από την Αίγυπτο, μεταξύ των συνασπισμένων δυνάμεων Ισραήλ, Γαλλίας και Αγγλίας κατά της Αιγύπτου. Έληξε, μετά τη παρέμβαση των ΗΠΑ, με την αναγνώριση της εθνικοποιήσεως από την Αίγυπτο.

Ισραηλινός στρατιώτης 1956 Σουέζ.

[11] Ο Ντουάιτ Αϊζενχάουερ[1890-1969 (Dwight Eisenhower)], υπήρξε ο 34ος Πρόεδρος των Ηνωμένων Πολιτειών, από το 1953 μέχρι το 1961. Ήταν μέλος του Ρεπουμπλικανικού Κόμματος. Το 1943 τοποθετήθηκε Ανώτατος Διοικητής των Συμμαχικών Δυνάμεων κατά την απόβαση της Νορμανδίας, θέση στην οποία παρέμεινε μέχρι το τέλος του Β΄ΠΠ, προαχθείς στο βαθμό του Στρατηγού 5 αστέρων. Υπηρέτησε ως ο 1^{ος} Ανώτατος Διοικητής των Συμμαχικών Δυνάμεων του NATO, από το 1951 έως το 1952.

Ο Ντουάιτ Αϊζενχάουερ.

[12] Κατά το πόλεμο των 6 ημερών, οι Ισραηλινές δυνάμεις αριθμούσαν 240.000 άνδρες, 800 άρματα μάχης και 300 αεροσκάφη. Οι αραβικές ανερχόντουσαν σε 550.000 άνδρες, 2.504 άρματα μάχης και 957 αεροσκάφη. Οι απώλειες του Ισραήλ ανήλθαν σε 1.000 νεκρούς, 400 άρματα μάχης και 46 αεροσκάφη, ενώ οι αραβικές σε 23.000 νεκρούς, 6.000 αιχμαλώτους, 1.200 άρματα μάχης και 500 αεροσκάφη.

[13] Την 18^η Σεπτεμβρίου 1978, στο Καμπ Ντέιβιντ, στην εξοχική κατοικία του Προέδρου των ΗΠΑ, ο Αιγύπτιος Πρόεδρος Ανουάρ Σαντάτ και ο Ισραηλινός Πρωθυπουργός Μεναχέμ Μπεγκίν, μετά από πρωτοβου-

λία του Προέδρου των ΗΠΑ Τζίμυ Κάρτερ συμφώνησαν στην υπογραφή συμφωνίας ειρήνης, η οποία προέβλεπε:

1. Την αναγνώριση του Ισραήλ από την Αίγυπτο.
2. Την απόσυρση των Ισραηλινών Δυνάμεων από την χερσόνησοι του Σινά.
3. Την δημιουργία του πλαισίου για την επίλυση του Παλαιστινιακού Προβλήματος και την ειρήνευση στη Μέση Ανατολή.

Η συμφωνία προκάλεσε την οργή αρκετών Αράβων γιατί δεν περιείχε σαφή δέσμευση για τη δημιουργία παλαιστινιακού κράτους. Ο ηγέτης της Οργάνωσης για την Απελευθέρωση της Παλαιστίνης, Γιασέρ Αραφάτ κατηγορήσε τον Σαντάτ ότι: «Αντάλλαξε την Ιερουσαλήμ με την έρημο του Σινά» και απείλησε τις ΗΠΑ με τρομοκρατικά χτυπήματα, ως απάντηση των αποφάσεων που ελήφθησαν στο Καμπ Ντέιβιντ.

[14] Η Μουσουλμανική Αδελφότητα είναι ένα σουνιτικό ισλαμικό θρησκευτικό, πολιτικό και κοινωνικό κίνημα. Υπολογίζεται ως έχει 2,5 εκατομμύρια οπαδούς. Ιδρύθηκε στην Αίγυπτο από τον Ιμάμη και δάσκαλο Χασάν Αλ Μπάννα το Μάρτιο του 1928 και έχει οπαδούς σε όλες τις μουσουλμανικές χώρες. Το πιο διάσημο σύνθημά της είναι «Το Ισλάμ είναι η λύση». Το 2013 η Αίγυπτος την έθεσε εκτός νόμου και την κήρυξε τρομοκρατική οργάνωση. Την ακολούθησαν η Σαουδική Αραβία και ΗΑΕ.

[15] Ο Πρώτος Πόλεμος του Κόλπου(1990–1991) διεξήχθη από στρατιωτικές δυνάμεις 39 χωρών, με επικεφαλής τις ΗΠΑ, για την απελευθέρωση του Κουβέιτ από το Ιράκ και περιελάβανε δύο φάσεις: Την «Επιχείρηση Ασπίδα της Ερήμου», κατά την οποία πραγματοποιήθηκε η στρατιωτική συγκέντρωση των στρατευμάτων(Αύγουστος 1990 έως Ιανουάριος 1991) και την «Επιχείρηση Καταιγίδα της Ερήμου», η οποία ξεκίνησε με την εκστρατεία εναέριων βομβαρδισμών εναντίον του Ιράκ στις 17

Ιανουαρίου 1991 και τερματίσθηκε με την απελευθέρωση του Κουβέιτ την 28^η Φεβρουαρίου 1991.

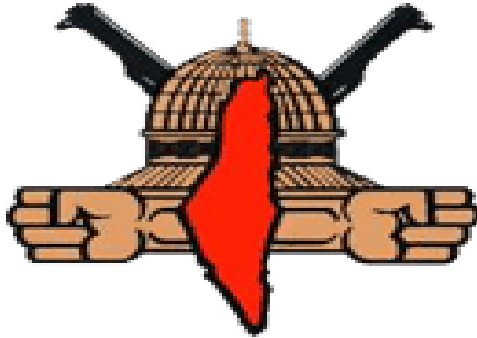

[16] Στις 13 Σεπτεμβρίου 1993, στην Ουάσιγκτον, παρουσία του Προέδρου των ΗΠΑ Μπιλ Κλίντον ο Γιτσαχάκ Ραμπίν και ο Γιάσερ Αραφάτ υπέγραψαν τη Διακήρυξη Αρχών για τις Προσωρινές Ρυθμίσεις Αυτοδιοίκησης των Παλαιστινίων στο Ισραήλ, που έμεινε γνωστή ως «Συμφωνία του Όσλο». Επρόκειτο για μια ενδιάμεση συμφωνία, με την οποία δημιουργήθηκε η Παλαιστινιακή Αρχή και της έδωσε περιορισμένη εξουσία σε τμήματα της κατεχόμενης από το Ισραήλ Δυτικής Όχθης και της Λωρίδας της Γάζας, εδάφη που το Ισραήλ είχε καταλάβει στον πόλεμο του 1967 και κατέχει μέχρι σήμερα. Οι συμφωνίες προέβλεπαν την αμοιβαία αναγνώριση μεταξύ του Ισραήλ και της PLO και επέτρεπαν στον Αραφάτ, ο οποίος διέμενε τότε στην Τυνησία, και σε άλλους εξόριστους Παλαιστίνιους να επιστρέψουν στη Δυτική Όχθη και τη Γάζα.

[17] Παλαιστινιακή Ισλαμική Τζιχάντ [Palestine Islamic Jihad (PIJ)- Ταξιαρχίες Αλ-Κουντς (ο ένοπλος βραχίονας της οργανώσεως). Η Ισλαμική

Τζιχάντ είναι η δεύτερη πιο ισχυρή ομάδα στη Γάζα. Θεωρείται επίσης πιο ακραία οργάνωση από τη Χαμάς και έχει στόχο την καταστροφή του κράτους του Ισραήλ και την ίδρυση ενός ισλαμικού παλαιστινιακού κράτους. Επικεντρώνεται σχεδόν αποκλειστικά σε στρατιωτικά μέσα, χωρίς επίσημη διακυβέρνηση ή διοικητικά καθήκοντα στη Γάζα.

Επιτροπές Λαϊκής Αντίστασης [Popular Resistance Committees (PRC)] -Ταξιαρχίες Αλ Νάσερ Σαλάχ αλ-Ντεεν(ο ένοπλος βραχίονας της οργανώσεως). Είναι η τρίτη μεγαλύτερη ένοπλη οργάνωση στη Λωρίδα της Γάζας μετά τη Χαμάς και την Ισλαμική Τζιχάντ. Ιδρύθηκαν εν μέσω της Δεύτερης Ιντιφάντα το 2000 μεταξύ πρώην μελών της Φατάχ και πιστεύεται ότι αποτελούνται από έναν χαλαρό συνασπισμό μαχητών που είναι στενοί σύμμαχοι με τη Χαμάς και την Ισλαμική Τζιχάντ.

Λαϊκό Μέτωπο για την Απελευθέρωση της Παλαιστίνης [Popular Front for the Liberation of Palestine (PFLP)]-Ταξιαρχίες Αμπού Αλί Μουσταφά(ο ένοπλος βραχίονας της οργανώσεως). Το PFLP ιδρύθηκε ως μαρξιστική-λενινιστική αντάρτικη ομάδα το 1967 για να χρησιμεύσει ως εμπροσθοφυλακή για τους αριστερούς παρτιζάνους που θεωρούν το Ισραήλ και τις λεγόμενες «αντιδραστικές» αραβικές κυβερνήσεις ως υποστηρικτές του δυτικού ιμπεριαλισμού στην περιοχή.

Λαϊκό Μέτωπο για την Απελευθέρωση της Παλαιστίνης-Γενική Διοίκηση [Popular Front for the Liberation of Palestine–General Command (PFLP-GC)] -Ταξιαρχίες Τζιχάντ Τζιμπρίλ(ο ένοπλος βραχίονας της οργάνωσης). Το PFLP-GC αποσχίστηκε από το PFLP μόλις ένα χρόνο μετά την ίδρυσή του, αναζητώντας μια πιο μαχητική εθνικιστική προσέγγιση για την καταπολέμηση του Ισραήλ και τη δημιουργία ενός παλαιστινιακού κράτους.

Δημοκρατικό Μέτωπο για την Απελευθέρωση της Παλαιστίνης [Democratic Front for the Liberation of Palestine (DFLP)]-Ταξιαρχίες Εθνικής Αντίστασης (ή Ταξιαρχίες Ομάρ Αλ-Κασέμ) (ο ένοπλος βραχίονας της οργάνωσης). Το DFLP αποσχίστηκε από το PFLP το 1969, ένα χρόνο μετά την απόσχιση που δημιούργησε το PFLP-GC, και επιδιώκει επίσημα να ιδρύσει ένα αταξικό κοσμικό Παλαιστινιακό κράτος στο οποίο Άραβες και Εβραίοι θα μπορούσαν να συνυπάρχουν ειρηνικά.

Ταξιαρχίες των Μαρτύρων του Αλ Ακσά(Al-Aqsa Martyrs Brigades) (ο ένοπλος βραχίονας της οργανώσεως). Όπως οι Επιτροπές Λαϊκής Αντίστασης, οι Ταξιαρχίες των Μαρτύρων Αλ Ακσά σχηματίστηκαν εν μέσω της Δεύτερης Ιντιφάντα το 2000 και έχουν συνεργαστεί με τη Χαμάς και την Ισλαμική Τζιχάντ στη Γάζα. Η ομάδα διατηρεί δεσμούς με τη Φατάχ και μερικές φορές θεωρείται ότι ενεργεί ως στρατιωτική πτέρυγιά της, αν και η Φατάχ έχει αρνηθεί οποιαδήποτε επίσημη σχέση με την ομάδα.

Κίνημα Παλαιστινίων Μουτζαχεντίν(Palestinian Front Mouzahehtin)-Ταξιαρχίες Μουτζαχεντίν (ο ένοπλος βραχίονας της οργανώσεως). Αρχικά σχηματισμένο ως φατρία των Ταξιαρχιών των Μαρτύρων του Αλ Ακσά, το Παλαιστινιακό Κίνημα Μουτζαχεντίν αποσχίστηκε ως ανεξάρτητη οντότητα το 2006 μετά τη δολοφονία του ηγέτη του, Ομάρ Αμπού Σαρία.

ΤΕΛΟΣ

Πηγή : <https://www.istorikadromena.gr/>